

Рим формує бачення — одинадцятий номер

Розуміння потрібного застосування пророцтва: 11 вересня 2001 року та остаточний процес випробування для лаодикійського адвентизму

Jeff Pippenger
2024-08-30

Так само, як 11 серпня 1840 року підтвердило правила, прийняті Міллером, після 11 вересня 2001 року стало очевидним для тих, хто був готовий це побачити, що пророчі принципи, прийняті «Future for America», були істинною біблійною методологією пізнього дощу, як це викладено у двадцять восьмому розділі книги Ісаї. Застосування лінії реформи на лінію реформи, як викладено у священній історії, встановило, що 11 вересня 2001 року було повторенням 11 серпня 1840 року.

Вони побачили, що коли могутній ангел десятого розділу Об'явлення зійшов у 1840 році, Він прообразив Своє зішестя в 2001 році. Обидва ангели зійшли, коли було виконано пророцтво про іслам. Тоді рух зростав, оскільки чоловіки й жінки відгукувалися на ефективність методології. Керівництво лаодикійського адвентизму сьомого дня було обійдено в час кінця у 1989 році, і тепер та церква увійшла у своє остаточне випробування, коли Господь почав обирати рух третього ангела Своїми речниками останніх днів.

Одним із головних серед правил, даних для останніх днів, було потрібне застосування пророцтва. Особливо в той час це стосувалося потрібного застосування трьох «горе», що так виразно підтверджувало подію 11 вересня 2001 року. Коли цю істину чесно досліджували, ті, кого тоді вели до Єремійних «давніх стежок», серця яких шукали істину й пророче виконання, а також чинність правил пророчого тлумачення, прийнятих рухом третього ангела.

Було зрозуміло, що правильне першопрохідницьке розуміння історії першого горя дев'ятого розділу Об'явлення представляло іслам. Лжепророк Мухаммед вважався царем тієї історії. У тій історії іслам мав нападати на Римську імперію, а їхній спосіб ведення війни був чітко визначений як завдання ударів раптово й несподівано. У цьому відношенні розуміли, що сам спосіб ведення війни ісламу дав етимологічні витоки слова «assassin». У тій історії іслам завдавав шкоди військам Риму, і період завершувався відповідно до стоп'ятдесятирічного часового пророцтва. Коли це часове пророцтво закінчилося 27 липня 1449 року, почалися часове пророцтво та історія другого горя.

Почалося ще одне пророцтво про час тривалістю триста дев'яносто один рік і п'ятнадцять днів, яке закінчилося 11 серпня 1840 року. У тій історії правителем, який уособлював пророчу діяльність ісламу, був Оттман, якого в історії першого горя прообразував Мухаммед. Дев'ятий розділ говорить, що в історії другого горя іслам знищить війська Риму. Вони продовжували застосовувати той самий спосіб ведення війни — нападаючи раптово й несподівано, але в той період порох уперше було винайдено й застосовано, тож друге горе

означало спосіб війни, що характеризувався раптовим нападом убивці та включав застосування вибухівки.

11 вересня 2001 року третє горе ісламу раптово завдало удару духовним військам Риму за допомогою вибухівки. Ця подія позначила початок кількох напрямів пророчої істини, але вона була чітко заснована на двох попередніх свідченнях першого та другого горя. Ця подія наочно продемонструвала, що так само, як під час утвердження міллеритської історії 11 серпня 1840 року, коли сповнилося пророцтво про іслам, пов'язане з другим горем, і зійшов ангел десятого розділу Об'явлення, так і коли настало пророцтво про іслам, пов'язане з третім горем, це означило зішестя ангела вісімнадцятого розділу Об'явлення того дня.

«Тепер надходить звістка, нібито мною було заявлено, що Нью-Йорк має бути змитий приливною хвилею? Такого мною ніколи не говорилося. Мною було сказано: дивлячись на величезні будівлі, що там зводяться, поверх за поверхом, “Які жахливі сцени відбудуться, коли Господь постане, щоб страшно потрясти землю! Тоді сповняться слова Об'явлення 18:1–3”. Увесь вісімнадцятий розділ Об'явлення — це застереження про те, що гряде на землю. Але щодо того, що чекає на Нью-Йорк, особливого світла не маю; знаю лише, що одного дня великі будівлі там буде повалено перевертанням і перекиданням Божої сили. Зі світла, даного мені, знаю, що у світі — руйнування. Одне слово від Господа, один дотик Його могутньої сили — і ці масивні споруди впадуть. Відбудуться сцени, жахливість яких ми не можемо уявити». *Review and Herald*, 5 липня 1906 р.

Рух «Future for America» тоді розглядали ті, хто був готовий це побачити, як паралель до міллеритського руху. Іслам третього горя відтоді став ключовим елементом звістки. Натхнення чітко навчало, що коли ангел з Книги Об'явлення зійде, прийде пізній дощ.

"Пізній дощ має пролитися на народ Божий. Могутній ангел має зійти з неба, і вся земля буде осяяна його славою." *Review and Herald*, 21 квітня 1891 р.

Коли Лев із племені Юдиного почав відкривати ширше розуміння пізнього дощу, Він повів Свій народ до книги пророка Йоеля, яка є основним орієнтиром пізнього дощу. Тоді деякі з тих чоловіків, що приєдналися до руху після 11 вересня 2001 року, дійшли висновку, що комахи з книги Йоеля, які нищать Божу виноградну лозу та приводять до пробудження Опівнічного Кличу, представляли іслам. Вони не могли або не хотіли побачити, що ті комахи представляли Рим.

Могутнє світло, що постало завдяки визнанню потрібного застосування пророцтва щодо трьох лих, надало неосвячене логічне підкріплення їхньому твердженню, що комахи символізували іслам. Як це завжди буває, щойно допускають приватне тлумачення, відбувається перекручення Писання у спробі підтримати хибну передумову. У своїй роботі, спрямованій на підтримку свого погляду, вони показали, що не розуміють принципу типу й антитипу.

У богослов'ї та біблійних дослідженнях терміни «тип» і «антитип» використовуються для опису співвідношення між двома елементами, у якому один є прообразом або передвіщає

інший. Це поняття часто відносять до ширших категорій «тінь» і «сутність».

Тип — це подія, особа чи інституція у Старому Заповіті, яка передвіщає або заздалегідь вказує на відповідну подію, особу чи інституцію в Новому Заповіті. Він слугує символічним попередником. Антитип — це сповнення або здійснення типу. Це реальність, на яку вказував наперед тип. Поняття «тінь» і «сутність» відображає взаємовідношення між типом і антитипом. «Тінь» позначає (тип), тоді як «сутність» — (антитип).

Отже, нехай ніхто не судить вас за їжу чи пиття, або щодо свята, нового місяця чи суботніх днів: які є тінню того, що має прийти; а тіло — Христове. Колосян 2:16, 17.

Бо Закон, маючи тінь майбутніх благ, а не сам образ речей, ніколи не може тими жертвами, які вони з року в рік постійно приносили, зробити досконалыми тих, що наближаються. До Євреїв 10:1.

У суперечці, що розгорнулася після 11 вересня 2001 року щодо Йоеля та правильної ідентифікації папського Риму, символізованого чотирма комахами, що тим самим окреслює поступове знищення лаодикійського адвентизму, ті, хто стверджували, що комахи — це іслам, не лише робили неосвячений наголос на потрібному застосуванні трьох лих, але також посилалися на прообрази, які вказували на антипрообраз — Рим, і заявляли, що ті прообрази насправді ідентифікували іслам. Чинячи так, вони засвідчили, що або насправді не розуміли принципу прообразу й антипрообразу, або вважали, що перекручення прообразів є прийнятним засобом для виправдання мети.

У нинішній суперечці щодо Рима знову є свідчення того, що ті, хто дотримується хибної ідеї, ніби «розбійники» з одинадцятого розділу книги Даниїла, вірша чотирнадцятого, — це Сполучені Штати, неправильно розуміють ані потрібне застосування пророцтва, ані принцип типу й антитипу.

Коли ті, хто вважає, що «грабіжники» — це Сполучені Штати, намагаються відстояти свою позицію, вони вдаються до принципу потрібного застосування трьох Римів, щоб нібито довести, що сучасний Рим, третій прояв Риму, — це Сполучені Штати. Припускаючи, що вони не навмисно свідчать неправдиво і лише виявляють сліпе невігластво щодо правил потрібного застосування пророцтва, вони використовують пророчу характеристику перших двох Римів і твердять, що ознака з історії Риму ідентифікує сучасний Рим.

Язичницький Рим — перше з трьох пророчих сповнень Риму. У восьмому розділі Даниїла язичницький Рим — це малий ріг чоловічого роду. У другому розділі язичницький Рим — це державне правління. У сьомому розділі Даниїла язичницький Рим поділяється на десятичасте царство.

Друге втілення Риму — це папський Рим, який у восьмому розділі є жіночим малим рогом, у другому розділі — церковною владою, а в сьомому розділі — рогом, що говорить богохульства і вириває з коренем три роги. Язичницький Рим є однією силою, але папський Рим є подвійною владою, що представляє папську церкву, яка панує над державним устроєм попередніх політичних структур язичницького Риму. У 1798 році папська влада отримала

смертельну рану, але вона не перестала бути церквою; вона лише перестала бути звіром біблійного пророцтва, бо світська влада, яку вона раніше контролювала, була усунена.

Другий Рим — це папський Рим, і він діяв як сила (звір) біблійного пророцтва лише тоді, коли мав здатність контролювати державну владу, щоб здійснювати свої блюзнірські плани. Перший Рим був єдиною силою, другий Рим був подвійною силою, а третій Рим є потрійною силою. Три прояви Риму керуються тими самими принципами, що й кожне потрійне застосування пророцтва. У пророчому вимірі існують три «горе», три Вавилони, три Рими і три Іллі. З погляду типу й антитипу перші два прояви будь-якого з потрійних застосувань є типами, що дають тінь третього сповнення, яке є антитипом і сутністю потрійного застосування пророцтва.

Щодо Риму, характеристики перших двох Римів свідчать, що і язичницький, і папський Рим надавали своєму правителю титул Pontifex Maximus. Отже, титулом правителя сучасного Риму мав би бути Pontifex Maximus, титул, якого ніколи не приписували жодному президентові Сполучених Штатів. Перші два Рими подолали три географічні перешкоди, щоб утвердити владу на престолі у своєму конкретному періоді історії. Немає доказів того, що Сполучені Штати подолали три географічні перешкоди до 1798 року.

Перші два Рими мали визначений період часу, протягом якого вони правили верховно. У 24-му вірші 11-го розділу книги Даниїла язичницький Рим окреслено як такий, що править «час», тобто триста шістдесят років, що й тривало від Актійської битви 31 року до н. е. до 330 року н. е. Папський Рим неодноразово визначається як такий, що правив протягом тисячі двохсот шістдесят років після того, як було усунуто три роги, з 538 до 1798 року. У 23-му розділі книги Ісаї Сполучені Штати визначено як такі, що царюватимуть сімдесят символічних років, як дні одного царя, але вони так і не усунули трьох географічних перешкод заздалегідь, перед своїм сімдесятирічним символічним правлінням.

Сучасний Рим зображений як такий, що долає три географічні перешкоди — царя півдня, славну землю та Єгипет — у одинадцятому розділі книги Даниїла, віршах 40–42, і коли ці три перешкоди переможені та підкорені Риму, вони тоді утворюють потрійний союз дракона, звіра та лжепророка. Іван також повідомляє, що смертельна рана папського звіра зцілена, і що потім він править сорок два символічні місяці.

І бачив я одну з його голів, ніби смертельно поранену; але його смертельна рана загоїлася; і вся земля дивувалася та йшла слідом за звіром. І поклонилися драконові, який дав владу звірові; і поклонилися звірові, кажучи: Хто подібний до звіра? Хто може воювати з ним? І дано було йому уста, що говорили великі слова та богохульства; і дана була йому влада діяти сорок два місяці. Об'явлення 13:3-5.

Звір, який панує протягом сорока двох символічних місяців після того, як його смертельна рана загоїлася, є римською владою.

Пророцтво 13-го розділу Об'явлення проголошує, що влада, представлена звіром із ягнячими рогами, змусить «землю і тих, хто живе на ній» поклонитися папству — там

символізованому звіром «подібним до леопарда». ... В обох — Старому і Новому — світах папство отримає шану через вшанування установлення неділі, яке ґрунтується виключно на авторитеті Римської Церкви. Велика боротьба, 578.

Язичницький Рим, перший Рим, безроздільно панував протягом трьохсот шістдесяти років на виконання книги Даниїла, одинадцятий розділ, двадцять четвертий вірш, і зробив це після того, як усунув три географічні перешкоди на виконання книги Даниїла, восьмий розділ, дев'ятий вірш.

Папський Рим, другий Рим, правив верховно протягом тисячі двохсот шістдесяти років у виконання кількох місць Писання, і зробив це після того, як усунув три географічні перешкоди у виконання книги Даниїла, розділу сьомого, віршів восьмого і двадцятого.

Сучасний Рим перемагає царя півдня в сороковому вірші одинадцятого розділу Даниїла, а потім у сорок першому — славний край, а в сорок другому — Єгипет. Сучасний Рим — цар півночі в одинадцятому розділі книги Даниїла.

Перший Рим — язичницький — був владою, що переслідувала, а другий Рим — папський — був владою, що переслідувала; отже, сучасний Рим буде владою, що переслідуватиме.

Сполучені Штати візьмуть участь у третьому переслідуванні, здійсненому сучасним Римом, але це не ототожнює Сполучені Штати з папською владою; це лише вказує на характеристику взаємин Сполучених Штатів із папською владою в останні дні.

Ті, хто намагаються доводити, що Сполучені Штати є «грабіжниками твого народу» в останні дні, вдаються до потрійного застосування трьох Римів, щоб помилково ідентифікувати Сполучені Штати. Помилковий метод, який вони застосовують у контексті такого потрійного застосування, ґрунтується на виявленні ознаки перших двох Римів і на наполяганні, що пророча характеристика Риму, а не сам Рим, є третім Римом.

Вони визначають 321 рік н. е. як перший історичний недільний закон Костянтина, а також наводять недільний закон папського Риму 538 року н. е., щоб стверджувати, що недільний закон, який ось-ось запровадять у Сполучених Штатах, визначає США як сучасний Рим; до того ж вони ще більше заплутують своє хибне застосування, ототожнюючи попередження Ісуса тікати, коли з'являться «мерзоти спустошення», про які говорив Даниїл, із недільним законом. «Мерзота спустошення», про яку говорив Ісус, вказує на два недільні закони в останні дні, але це зовсім інша символіка, адже це попередження тікати, а не застереження уникати знака звіра. Їхня хибна ідея навіть не бере до уваги, що в останні дні є два конкретні недільні закони.

Отже, коли побачите мерзоту спустошення, про яку сказав пророк Даниїл, що стоїть у святому місці (хто читає, нехай розуміє:), тоді ті, що в Юдеї, нехай утікають у гори; хто на покрівлі, нехай не сходить, щоб узяти щось із дому свого; і хто на полі, нехай не повертається назад, щоб узяти одяг свій. Горе ж вагітним і тим, що годують грудьми в ті дні! А моліться, щоб ваша втеча не сталася взимку, ані в суботній день. Матвія 24:15-20.

«Мерзота запустіння, про яку говорив пророк Даниїл», була ознакою, яку Ісус дав Своему народові, що вказувала, коли їм слід було тікати від майбутнього знищення Єрусалима, коли язичницький Рим облягав, а згодом зруйнував святиню та місто у 66–70 роках н. е.

Ісус сповістив учням, що слухали, суди, які мали впасти на відступницький Ізраїль, і особливо кару відплати, що мала прийти на них за їхнє відкинення і розп'яття Месії. Безпомилкові знамення передуватимуть жахливій розв'язці. Страшна година настане раптово й стрімко. І Спаситель застеріг Своїх послідовників: «Отож, коли побачите мерзоту спустошення, про яку сказав пророк Даниїл, що стоїть на святому місці (хто читає, нехай розуміє:), тоді ті, що в Юдеї, нехай утікають у гори». Матвія 24:15, 16; Луки 21:20, 21. Коли ідолопоклонницькі штандарти римлян будуть встановлені на святій землі, що простягалася на кілька стадій поза міськими мурами, тоді послідовники Христа мали знайти безпеку в утечі. Коли буде побачено застережливий знак, ті, хто хоче врятуватися, не повинні зволікати. . . .

"Жоден християнин не загинув під час руйнування Єрусалима. Христос дав Своїм учням попередження, і всі, хто повірив Його словам, стежили за обіцяним знаком. ... Не зволікаючи, вони втекли до безпечного місця — міста Пелли, у землі Переї, по той бік Йордану." Велика боротьба, 25, 30.

Коли наближався 538 рік, християни того часу усвідомили, що церква була зіпсована компромісом з релігією язичництва і, на підставі застереження Христа та у поєднанні зі світлом, даним через свідчення апостола Павла в другому розділі Другого послання до Солунян, вони втекли у пророчу пустелю на тисячу двісті шістьдесят років.

Але перед пришествям Христа мали відбутися важливі події в релігійному світі, передвіщені пророцтвом. Апостол сказав: «Не хитайтеся так скоро розумом і не тривожтеся — ані духом, ані словом, ані листом, нібито від нас, ніби день Христів уже настав. Нехай ніхто жодним способом не зводить вас: бо той день не настане, доки не станеться спершу відступлення і не відкриється людина гріха, син погібелі; який противиться й підносить себе над усяким, що зветься Богом або є предметом поклоніння; так що він, як Бог, сяде в храмі Божому, видаючи себе за Бога».

Слів Павла не слід було неправильно тлумачити. Не слід було навчати, що він, через особливе об'явлення, застеріг солунян щодо негайного пришествия Христа. Така позиція спричинила б замішання у вірі; адже розчарування часто веде до невір'я. Тому апостол застеріг братів не приймати жодного такого послання як такого, що нібито походить від нього, і далі наголосив на тому факті, що папська влада, так виразно описана пророком Даниїлом, ще має повстати й вести війну проти Божого народу. Поки ця влада не здійснить своєї смертоносної й богохульної справи, для церкви було б марно очікувати на пришествя свого Господа. «Хіба не пам'ятаєте, — запитав Павло, — що, коли я ще був із вами, я говорив вам про ці речі?»

Жахливими були випробування, які мали спіткати істинну церкву. Ще за часів, коли апостол писав, «таємниця беззаконня» вже почала діяти. Події, що мали статися в майбутньому, мали бути «за дією сатани з усією силою і знаками, і неправдивими

чудесами, і з усякою неправедною оманою між тими, що гинуть».

Особливо урочистими є слова апостола щодо тих, хто відмовиться прийняти «любов до істини». «Через це, — сказав він про всіх, хто свідомо відкидатиме вістки істини, — Бог пошле їм сильну оману, щоб вони повірили неправді, щоб були засуджені всі, які не повірили істині, але вподобали неправедність». Люди не можуть безкарно відкидати застереження, які Бог у Своєму милосерді посилає їм. Від тих, хто вперто відвертається від цих застережень, Бог забирає від них Свого Духа, віддаючи їх оманам, які вони люблять. Дії апостолів, 265, 266.

Компроміс між язичництвом і церквою був попереджувальним знаком, який спонукав християн того часу відокремитися від папського Риму, але слід зазначити, що світло, яке Павло вніс до Ісусового застереження про втечу, — це той самий уривок, який Вільям Міллер зрозумів так, що «щоденне» книги Даниїла означало язичницький Рим. Пророчий зв'язок між тим, що язичницький Рим стримував, а потім відступив, щоб папський Рим міг возсісти на престол, був істиною, яку необхідно було зрозуміти, бо наслідки невизнання цього пророчого зв'язку принесли б сильну оману на тих, хто не любив цієї істини. Сестра Вайт розглядає ту саму історію:

Це вимагало відчайдушної боротьби від тих, хто прагнув залишатися вірними, щоб твердо протистояти оманам і мерзотам, прикритим священницькими шатами й внесеним у церкву. Біблію не визнавали за мірило віри. Вчення про релігійну свободу називали ерессю, а його прихильників ненавиділи й оголошували поза законом.

"Після тривалого й важкого конфлікту невелика група вірних вирішила розірвати всі зв'язки з відступницькою церквою, якщо вона й далі відмовлялася звільнитися від неправди та ідолопоклонства. Вони бачили, що відокремлення було абсолютною необхідністю, аби коритися Божому слову. Вони не наважувалися терпіти помилки, згубні для їхніх власних душ, і подавати приклад, який поставив би під загрозу віру їхніх дітей і дітей їхніх дітей. Заради миру та єдності вони були готові на будь-які поступки, сумісні з вірністю Богові; але вони відчували, що навіть мир був би надто дорого куплений ціною принципів. Якщо єдності можна досягти лише шляхом компромісу з істиною та праведністю, то нехай буде розділення і навіть війна." Велика боротьба, 45, 46.

Пророчі взаємини між Сполученими Штатами та папством в останні дні були прообразно показані й підкреслені через визначення Павлом взаємин між язичницьким і папським Римом у період, що вів до 538 року н. е. У потрібному застосуванні образу Риму язичницький Рим сповнив слова Ісуса, які називали «мерзоту спустошення» знаменням до втечі, і папський Рим також сповнив слова Ісуса. Сестра Вайт вказує на ще одне виконання Христових слів.

«Нині не час Божому народові прив'язувати своє серце чи збирати собі скарби в цьому світі. Недалекий той час, коли, як і перші учні, ми будемо змушені шукати притулку в пустельних та відлюдних місцях. Як облога Єрусалима римськими військами була сигналом до втечі для християн у Юдеї, так і взяття на себе нашою країною влади у

вигляді указу про примусове дотримання папського суботнього дня стане для нас попередженням. Тоді настане час залишити великі міста, готуючись покинути й менші, щоб оселитися у віддалених оселях у відлюдних місцях серед гір». Свідчення, том 5, 464.

Для християн часів Христа попередження вказало, коли тікати з Єрусалима. У п'ятому та шостому століттях попередження для християн спонукало їх утекти в пустелю.

І жінка втекла в пустелю, де вона має місце, приготоване Богом, щоб її там годували тисячу двісті шістдесят днів. ... І жінці дано було два крила великого орла, щоб вона полетіла в пустелю, у своє місце, де її годують на час, і часи, і півчасу, від лиця змія. І пустив змія зі своїх уст воду, як повинь, услід за жінкою, щоб повинь понесла її. І земля допомогла жінці, і відкрила земля уста свої та поглинула ту повинь, яку дракон випустив зі своїх уст. І розгнівався дракон на жінку й пішов воювати з рештою її потомства, які зберігають Божі заповіді й мають свідчення Ісуса Христа. Об'явлення 12:6, 15–17.

Ісус завжди ілюструє кінець чогось його початком, бо Він — Альфа й Омега. Попередження про мерзоту спустіння в історії папського Риму було розпізнано тоді, коли папську владу визнали такою, що стоїть на святому місці.

Застереження записали Матвій, Марко й Лука, і кожен наводить його з невеликою відмінністю у словах. Матвій каже: «Отож, коли побачите гидоту спустошення, про яку сказав пророк Даниїл, що стоятиме на святому місці». Марко каже: «Коли побачите гидоту спустошення, про яку сказав пророк Даниїл, що стоятиме там, де їй не слід». Лука каже: «Коли побачите Єрусалим, оточений військами, тоді знайте, що наблизилося його спустошення. Тоді ті, що в Юдеї, нехай утікають у гори».

Усі три свідчення застосовуються разом. У більш конкретному застосуванні посилання Луки на те, що Єрусалим оточений військами, окреслює попередження, що коли язичницький Рим розпочав свою облогу Єрусалима в 66 році н. е., християни, які ще перебували в Єрусалимі, мали негайно тікати. Посилання Матвія на «святе місце» відповідає тому, як Павло ототожнює «людину гріха», яка «сидить у Божому храмі, видаючи себе за Бога», тим самим представляючи папське сповнення «мерзоти спустошення». Марко зазначає «мерзоту спустошення», що стоїть там, де їй не слід, і це відповідає попередженню про необхідність втечі, даному Адвентизму в останні дні. Два з попереджень пов'язані з наказом, щоб той, хто читає, зрозумів, і всі вони стосуються знамення, яке мало повідомити християнам того часу, що треба втікати.

Хибне застосування «потрійного застосування», яке спотворюють ті, хто стверджує, що «розбійники твого народу» — це Сполучені Штати, вказує, що коли «мерзота спустошення» сповниться при недільному законі в Сполучених Штатах, тоді недільний закон, який відтак буде примусово запроваджено, ототожнить Сполучені Штати з Сучасним Римом, адже і язичницький, і папський Рим раніше запроваджували недільний закон.

Проблема з тим хибним застосуванням полягає в тому, що недільний закон язичницького Риму було запроваджено у 321 році н. е., але здійснення язичницьким Римом «мерзоти

запустіння» сталося у 66 році н. е., за 255 років до недільного закону 321 року. Так само компроміс, що породив «людину гріха», вже відбувався за часів Павла, який сказав: «таємниця беззаконня вже діє», однак папський недільний закон з'явився більш ніж через чотири століття потому. Перші два свідки в потрібному застосуванні пророцтва визначають характеристики третього виконання в останні дні. «Мерзота запустіння» в останні дні, на підставі двох історичних свідків і трьох біблійних записів слів Христа, є попередженням утекти, а не примусовим запровадженням недільного закону.

У наступній статті ми розберемо, чому це застосування є хибним у контексті встановлених правил, пов'язаних із потрібним застосуванням пророцтва, і чому ототожнення недільного закону в контексті попередження, даного Христом, є спотворенням пророчої історії.

Цей компроміс між язичництвом і християнством призвів до появи «людини гріха», про яку в пророцві провіщено, що вона противиться й звеличує себе понад Бога. Ця гігантська система фальшивої релігії є шедевром сили сатани — пам'ятником його зусиллям посадити себе на престол, щоб правити землею за своєю волею. Велика боротьба, 50.